

СЛѢПИАТЪ ГЖДУЛАРЪ

На Илия Бешковъ.

Името му бѣше Тилилей, а селянитѣ отъ делиорманското село Орлица му думаха Талей. Талей имаше една орѣхова гждулка, една дарена отъ Бога ржка, която съ лжкъ цѣли петъ години радва душитѣ на орличани, но той нѣмаше очи. Шума отъ криле на орелъ, кога се вие на витло въ вишното небе, дочуваше, а какво е орелъ не знаеше. Нощемъ той седѣше на тревата подъ стрѣхата на полусрутената Попова воденица, а малката кахърна чешма му разправяше една история, нѣкогашна до нѣмай кжде жална, отколе забравена. Далече нѣкжде въ глухото поле блѣеше загубено агне, клони шумолѣха надъ главата на слѣпия, а той дигаше нагоре празнитѣ си очи къмъ звездния рой и пълната месечина. Нѣкой окъсиѣлъ жѣтваринъ съ сърпалникъ на рамо и оведрени отъ лѣтната вечеръ очи, тихо слизаше по бѣлата пжтека къмъ чешмата, наливаше кратунката си и го питаше :

— Кое гледашъ, Талей?